

אבא חנה את אחותי

(אבל זה בשביל לשמור על כבוד המשפחה)

בר איתה. אמא שלה חלטה. אבל צדקה לא הקשיבה, לא חולה מן המעשה הנתעב. להיפך, לכל אלה שהתחננו לפניו שתפסיק היא הודיעה שאם ימשיכו להציק לה — היא תשלח אליהם את המאהב שלה.

★ ★ ★

לקח

חבל ו...

יותר מכולם סבל אבא. הוא היה ראש-המשפחה, והכבוד שלו נפגע הכי הרבה. בימים היה מתחנן לפני צדקה שי תחוס עליו; בלילות — היה מסתובב בחוץ, לא ישן, כמו משוגע.

הוא התחיל לשנות ולהשתכר כל לילה, בשביל לשכוח. אבל לשכוח באמת — לא יכול. הוא הרגיש איך כל הכפר מזלזל בכבודו שלו, איך שכולם מתלחשים מאחורי גבו. ואז הגיע יום חמישי האחרון. כמו תמיד,

תו. הם נזהרו, היו נפגשים רק במקומות סתר אחרי שקיעת השמש.

בכפר קטן כמו עזריאל אי-אפשר לשמור דבר בסוד הרבה זמן. היו כאלה שריגלו אחריהם, אבל אף אחד לא האמין לשמועות. פחות מכל — הבעל, שלום דחבש. ועוד פחות ממנו — אבי, שלמה מנקדי. עד שלפני שנה, אולי בשמונה בערב, עבר שלום דחבש בשדה-התירס של המר שב — וראה שם פיתאום את אשתו. צדקה לא הייתה לבד. היא ישבה ליד גבר. דחבש רץ מהר כדי לתפוס אותם, לראות מי זה. הוא קם עליו פיתאום שלום דוגמא. דוגמא לא קם בידיים ריקות. היה לו אקדח ביד. זה היה אקדח שלו, שאותו הוא החזיק ברישיון. הוא איים על דחבש באקדח, והכריח אותו לברוח.

דחבש ברח למישטרה והגיש תלונה. זה היה בדיוק בתקופת המתיחות, לפני המלחמה. המישטרה רשמה את התלונה, אבל לאף אחד לא היה זמן לטפל בה. כולם יצאו לחזית.

★ ★ ★

רוצה

ללכת

למאהב

אבל כל זה לא הרתיע את הנואפים. דוגמא המשיך להתעסק עם צדקה, אפילו שעששיו ידע על-כך גם בעלה. שלום דחבש ניסה הכל כדי להחזיר את אישתו מסורה. הוא דיבר אליה, התחנן, ביקש, הבטיח — וכשכל זה לא עזר היכה אותה מכות.

אז לקחה צדקה את הבגדים ואת הילדים שלה — וחזרה הביתה.

היחיד שלא היה מוכן להאמין שצדקה היא אשה נואפת היה אבא. הוא שידל אותה לחזור לבית-בעלה. היא השתכנעה — אבל המשיכה לנאוף. ושוב תפס אותם הבעל, ושוב היכה אותה מכות-רצח — לא בנוכחות המאהב שלה, כמוכן, כי הוא פחד מהאקדח שלו, ושוב ברחת צדקה הביתה, הפעם באופן סופי.

היא דרשה גט מבעלה, כדי שתוכל ללכת אל המאהב.

★ ★ ★

אמא

גיתה

אותם

איזו היתה מסתפקת בזה, אולי היה הכל בסדר. אבל בזמן שהיא חיכתה לגט, היא המשיכה להיפגש בסתר עם המאהב שלה. שלום דוגמא, כיושב-ראש ועד-המושב, סידר לה עבודה בגן, בתפקיד של עוזרת לגננת. ושם, בגן-הילדים, אחרי שעות העבודה, הם היו נפגשים וננעלים בפנים.

מי שתפס אותם הפעם היתה אמא של צדקה. היא ראתה שהבת לא חוזרת בזמן מן העבודה, והלכה לחפש אותה בגן. הדלת הייתה נעולה. היא דפקה, וכעבור כמה רגעים פתח לה שלום דוגמא.

דוגמא היה נורא כועס על שהפריעו לו במעשיו. הוא צעק על האמא של אהובתו, וצדקה אפילו לא פתחה פה לעזור לה.

וכך, מפי האם, נודע דבר הנבלה לאבי, שלמה מנקדי.

הוא התחנן לפני צדקה שתפסיק. הוא היה מוכן לתת לה הכל: כסף, בית, חינוך לילדים. הוא היה מוכן שלא תחזור לבעלה — רק שלא תבייש את המשפחה ולא תמישיך להיפגש עם הנואף.

אבל צדקה נשארה בת סוררת. היא קיבלה בינתיים את הגט שלה, והתחילה להיפגש עם המאהב בפומבי. ראו אותם ביחד — איזו בושה — בכל מקום, כאילו היו בעל ואשה. קרובי-משפחה מכל רחבי-ארץ באו לדי-

שלום מנקדי הוא רב, על אף מיעוט שנותיו. הוא יודע בעל-פה את חוקי-התורה, ונמאנין בהם. לפיכך, כאשר חזר ביום החמישי האחרון עם בוקר ל-בית אביו, ומצא את אחותו מתה ואת אביו במאסר, ידע ללא שמוץ של ספק: חוק ה-תורה עשה את שלו. זהו סיפורו האישי של האב, שאיבד את אחותו ואת אביו מולידו — ביום אחד.

בשנות שעבר אבא חנק את צדקה. בחבל, כך אומרים לי מהמישטרה, כדי מן שישנה.

אני לא רוצה להגיד שזה דבר טוב, מה שאבא שלי עשה לאחותי. אבל אני רוצה גם לומר שאם היתה עושה את מה שהתכונה לעשות — היתה מביאה בושה על המשפחה כולה. זו היתה, כמו שכתוב בתנ"ך, נבלה בישראל. אנחנו לא היינו סובלים את זה.

★ ★ ★

מגדל

נחש

בחיקו

אבא הוא איש מוכבד במושב שלנו, עזריאל. בתימן הוא הוסמך כרב ושוחט. אבל כאן בארץ לא הכירה הרבנות

צדקה מנקדי-דחבש היתה בת 25 במותה, אך הספיקה, במשך חמש שנים, לנהל רומאן שני לאורך הרצח הפך דוגמא לאדם שנוא בכפר.

אבל כל זה לא הספיק לו. הוא היה צריך גם את אחותי.

★ ★ ★

גבר

עם אקדח

ישו אני יודע שהם קיימו יחסים חמש שנים. אבל כל הזמן — אף אחד מאיתנו אפילו לא העלה חשד כזה על דע-

בסמיכותו הכפולה, והתירה לו להיות רק שוחט.

אבל גם ככה היה לו הרבה כבוד בכפר. כשהגיע ארצה ב'49, במרד-הקסטמים, כבר היו לו שתי נשים. הוא התחתן עם השנייה, טראנגיה, אחרי שחמשת הילדים שנולדו לו מאשתו הראשונה, סעדה, מתו בגיל קטן מאוד.

בתימן נולדה גם צדקה, שהיתה הבת היחידה שנשארה בחיים. צדקה היתה בחורה יפה. כל הכפר הסי-

האב הנוקם

שלמה מנקדי (54) הוליד 21 ילדים, מהם נותרו בחיים 16. עתה רצח את בתו הבכירה ואת חזרתו גם יחד, בדחף מושגני העתיקים על טוהר המשפחה ועל כבודה.

נכנס אבא בוויכוח עם צדקה. וכמו תמיד, היא לא הקשיבה לו. הוא התחיל לשנות, וגמר בקבוק שלם של קוניאק. אמא, שי הייתה רגילה לזה והיתה לה התקפה של אסתמה, הלכה לישון. אבא המשיך לשדל את צדקה. היא התרגלה, ארונה את המיני חדות שלה ואמרה לו שהיא עוברת לגור עם המאהב שלה. "הוא מחכה לי בחוץ", כך אמרה.

אבא נתקף בהיסטריה: שהבת שלו תעבור לגור אצל הנואף שלה — זו היתה כבר בושה גדולה מדי. לאט-לאט הוא נעשה משוגע יותר ויותר.

צדקה שכבה על המיטה, לגות מהריב. היא היתה עייפה, ונדרמה. אז לקח אבא סבל, עשה בו עניבה, כרך את העניבה סביב הצוואר של בתו הנואפת — וחנק אותה עד צאת נשמתה.

אחרי-כך הלך למישטרה ואמר: "הרגתי את בתי. היצלתי את כבוד המשפחה."